

ת"ד 445/06/15 - נטע שרה כהן נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

ת"ד 445-06-15 מדינת ישראל נ' כהן
תיק חיצוני: 156146/2015

מספר בקשה: 5

בפני	כבוד השופטת רונה פרסון
מבקשת	נטע שרה כהן
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בעניין: בקשת חזרה מהודיה.

1. בפניי בקשת המבקשת לחזור בה מהודאתה, שניתנה באמצעות ב"כ בדיון מיום 12.7.17.
2. כנגד המבקשת הוגש כתב אישום בגין גרימת תאונת דרכים עקב אי מתן זכות קדימה להולך רגל תוך סיכנון, נהיגה ברשלנות, גרימת חבלה של ממש לגוף ונזק לרכוש.
3. על פי עובדות כתב האישום, ביום 12.4.15 סמוך לשעה 16:00, נהגה המבקשת ברכב פרטי מסוג מזדה מס' 23-874-76 (להלן: "הרכב"), ברחוב פינסקר בחיפה. אותה עת במקום הנ"ל ומשמאל לימין ביחס לכיוון נסיעת המבקשת, חצו את הכביש בתוך מעבר החצייה הולכי הרגל, מר ב' פ' ואשתו גב' ל' פ' (להלן: "הולכי הרגל"), אשר הספיקו לחצות 3.50 מטר מהמעבר עד שנפגעו. המבקשת נהגה רכבה ברשלנות בכך שלא שמה לב לדרך וללא סיבה סבירה לא הבחינה בהולכי הרגל, לא אפשרה להם להשלים החצייה בבטחה, פגעה בהם והפילה אותם לכביש. כתוצאה מהתאונה נחבלו בגופם הולכי הרגל חבלות של ממש. כמו כן נגרם נזק לרכב.
4. בישיבת ההקראה שהתקיימה בהיעדר הנאשמת ביום 13.12.15 הודיע בא כוחה דאז, עו"ד נחמי פיינבלט, כי מרשתו "כופרת בעובדות שבכתב האישום. אין לה טענת אליבי. אין כפירה בנהיגה. כופרת בסעיף 2 למעט העובדה שמזג האוויר היה גשום, כופרת בסעיף 3, 4 ו-5."

בהתאם לכך, התיק נקבע לשמיעת הוכחות ליום 14.12.16, אלא שבאותו מועד ומאחר

ולא היה מתורגמן לעדים דוברי הרוסית, נדחה התיק לשמיעת ראיות ליום 12.7.17.

5. בדיון שנערך ביום 12.7.17, בהיעדר הנאשמת, הודיעו ב"כ הצדדים לבית המשפט כי הגיעו להסדר טיעון על פיו המבקשת תחזור בה מהכפירה, כתב האישום יתוקן (בסעיף 3 לעובדות במקום "3.50 מטר מהמעבר" יירשם "כחלק מהמעבר"), והמבקשת תודה בכתב האישום המתוקן. ב"כ הצדדים הודיעו כי אין ביניהם הסכמות לעניין העונש.

בהתאם להסכמות ב"כ הצדדים, הודיע ב"כ המבקשת דאז, עו"ד נחמי פיינבלט, כי מרשתו חוזרת בה מהכפירה, כתב אישום מתוקן (כא/1) הוגש ובפרוטוקול צוין כי, "**כתב האישום המתוקן הוקרא לנאשמת באמצעות סנגורה**" וזה הודיע כי מרשתו "**מודה בעובדות לפי כתב האישום המתוקן.**"

לאור האמור הרשעתי המבקשת בעבירות שלפי כתב האישום המתוקן.

במסגרת הדיון העידו הולכי הרגל אודות מצבם הבריאותי כתוצאה מהתאונה ונקבע דיון לטיעונים לעונש ליום 23.10.17.

6. בדיון שנערך ביום 23.10.17, בו הופיעה גם הנאשמת, שטחו ב"כ הצדדים טיעוניהם בפניי, ולנאשמת ניתנה זכות הדיבור כאשר במסגרת דבריה הביעה חרטה רבה על התרחשות התאונה. המבקשת תיארה את נסיבות התרחשות התאונה ואמרה "**אני הצד הפוגע. אני אחראית למה שקרה**" (פרוטוקול הדיון מיום 23.10.17, עמ' 13, ש' 19).

כמו כן אמרה המבקשת: "**גם בשביל עצמי אני מבינה איך אני לא ראיתי שזה היה כל כך... אני מנסה להבין איך לא ראיתי אותם. אני לוקחת אחריות. בשביל עצמי אני מנסה להבין. כמה שהייתי זהירה קודם, פי אלף יותר זהירה... מאד קשה לחיות עם הידיעה שאתה יצרת כזה נזק לאנשים. לא בכוונה וזה עדיין נורא.**" (שם, ש' 24-29).

התיק נקבע למתן גזר דין ליום 15.11.17.

7. ביום 26.10.17 הגיש ב"כ הנוכחי של המבקשת, עו"ד שלומי בלומנפלד, בקשה לאפשר למרשתו לחזור בה מהודאתה ולהורות על ביטול הכרעת הדין מיום 12.7.17. במסגרת בקשתו טען כי בהליך נפל פגם מהותי היורד לשורשו של עניין. הפנה לסעיף 143 לחסד"פ וטען כי מעיון בפרוטוקול הדיון מיום 12.7.17, בו לא נכחה המבקשת, עולה כי ב"כ הקודם של המבקשת, עו"ד פיינבלט, לא הקריא למבקשת את כתב האישום, לא הסביר לה את תוכנו ואף המבקשת לא אישרה כי כתב האישום הוקרא או הוסבר לה קודם ההודאה בשמה. טען כי לדברי המבקשת, כתב האישום המתוקן מעולם לא הוקרא לה ולא הוסבר לה, בוודאי לא לפני ש"הודתה" בו.

כמו כן טען כי המבקשת העלתה בקשתה לחזרה מהודאה קודם למתן גזר הדין בעניינה וכי הלכה פסוקה היא שיש להחיל גישה מקלה יותר עם נאשמים המבקשים לחזור בהם מהודאתם קודם למתן גזר דין בעניינם.

בנוסף טען כי רק ביום 23.10.17 לאחר דיון הטיעונים לעונש הבינה המבקשת כי הורשעה עקב כך ש"הודתה". באשר לדברים שאמרה המבקשת בדיון, טען כי יש לייחס זאת למצבה הנפשי.

לבסוף טען כי מחומר החקירה אותו קיבל לידי, עולה כי למבקשת טענות הגנה טובות וכי המבקשת טוענת לחפותה ומבקשת יומה בבית המשפט. ציין כי המבקשת מוותרת על חקירת הולכי הרגל.

8. ב"כ המשיבה התנגדה לבקשה וביקשה להותיר את הכרעת הדין על כנה. טענה כי בדיון שנערך ביום 12.7.17 היתה המבקשת מיוצגת על ידי עו"ד פיינבלט והודתה באמצעותו בכתב האישום המתוקן, כמפורט בפרוטוקול. טענה כי הטיעונים לעונש נדחו ליום 23.10.17 וכי בין לבין, המבקשת לא טענה דבר והודאתה, כמו גם הרשעתה בדיון, נותרו על כנם. הפנתה לדברים שאמרה המבקשת בדיון מיום 23.10.17 וטענה כי בדברים אלו אישרה למעשה המבקשת את הודאתה כפי שנמסרה על ידי הסניגור. טענה כי על פי הפסיקה בית משפט יתיר לנאשם לחזור בו מהודאתו רק בנסיבות חריגות, בהתקיים פסול בהודאה עקב פגם ברצונו של הנאשם או אם ההודאה הושגה שלא כדין וזאת בהתבסס על סעיף 153(א) לחסד"פ. לדידה, עיתוי הבקשה, בסמוך למתן גזר הדין, מצדיק דחיית הבקשה, שכן היו למבקשת מספר הזדמנויות לחזור בה מהודאתה. טענה כי המבקשת ידעה והבינה במועד הדיון את ההליכים המתנהלים כנגדה ואף התייחסה בדבריה לאחריותה לתאונה ולתוצאותיה. לפי המשיבה, חששה של הנאשמת מהתוצאה הצפויה, נוכח עמדת הנפגעים והמשיבה, אינם מהווים עילה לחזרה מהודאה. לאור האמור טענה כי אין מדובר בנסיבות מיוחדות או טעם מיוחד שיצדיק היענות לבקשה ועל כן התבקש בית המשפט לדחות הבקשה.

9. בהחלטתי מיום 2.11.17 ביקשתי התייחסותו של הסניגור הקודם של המבקשת, עו"ד פיינבלט, לבקשה ולאחר שתחילה הודיע כי מסכים לה, משנדרש לפעולות שביצע, השיב כי פעולותיו בתיק זה היו על פי דין. יחד עם זאת טען, כי כעולה מן הבקשה כמו גם ממצבה הנפשי של המבקשת, כפי שבא לידי ביטוי בדיון הטיעונים לעונש, ייתכן והיה "כשל בהבנתה את משמעות ההודאה והטיעונים לעונש שבאו בעקבותיה".

10. החלטתי לקיים דיון בבקשה, בו חזרו ב"כ הצדדים על טעוניהם.

ב"כ המבקשת טען, בין היתר, כי לכל הפחות ישנו חשש כי המבקשת לא הבינה את מה שקורה בעניינה גם עו"ד פיינבלט לא הצהיר מפורשות כי כתב האישום המתוקן הוסבר לה והיא הבינה אותו. משלא נכחה בדיון שהתקיים ביום 12.7.17 בו תוקן כתב האישום טען הסניגור כי לא יכול להיות שהיא קראה והבינה את כתב האישום המתוקן, וכי אין זה משנה מה היה אופי התיקון. לדידו, לא הודתה המבקשת באחריות לתאונה אלא הביעה צער על הנזק שנגרם לנפגעים וכי עצם היותה הצד הפוגע לדבריה אינו

הופך אותה לאחראית לתאונה מבחינה משפטית. ב"כ המבקשת הגיש מסמכים רפואיים של אמה של המבקשת וחוות דעת פסיכולוגית בעניינה של המבקשת.

11. עו"ד פיינבלט, שהתייצב גם הוא לדיון, טען כי פעל על פי רצונותיה של המבקשת וכי על אף שהודתה והביעה חרטה, משהגישה הבקשה לחזור בה מהודאתה ביקש שלא להכשילה מתוך חובת נאמנות כלפיה. טען כי מסר למבקשת את כתב האישום ואת תיק החקירה כולו לפני הדיון בתאריך 12.7.17. טען כי המליץ למבקשת להודות לפני שמיעת עדי התביעה וזאת על מנת להקל בעונשה וכי המבקשת הסכימה להמלצתו. טען כי בבוקר יום הדיון הודיעה לו המבקשת כי לא תוכל להגיע לדיון וכי בכוונתו היה להודות בכתב האישום ולא לשמוע ראיות, וזאת בהסכמת המבקשת. טען כי לאור מצבה הנפשי של המבקשת, כפי שגם עולה מהמסמכים שהוגשו, ייתכן שהמבקשת לא הבינה אותו כראוי. לעניין תיקון כתב האישום ציין כי מדובר בתיקון המקל עם המבקשת ולא בתיקון המחמיר עמה וכי למיטב זכרונו שוחח עמה על התיקון בטלפון טרם ההודיה.

12. בדבריה של המבקשת בפניי, היא העידה כי לא התייצבה לדיון שהתקיים ביום 12.7.17 משום שלא חשה טוב באותו יום. העידה כי הבינה שהודתה רק בסיום הדיון שנערך ביום 23.10.17, ובתשובה לשאלה לצורך מה מסרה את הגרסה שלה, השיבה: **"היות ולא הייתי ביולי ולא שמעו את דברי, זה הבנתי שזה חלק ממה שצריך להיות. הדיון כדי להציג את דברי."** היא ציינה, כי **"אחרי הדיון ביולי ידעתי על השינוי בגרסה של המעבר חצייה. ידעתי שאישרו את זה אחרי הדיון של יולי."**

המסגרת הנורמטיבית

13. סעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, מורה כדלקמן:

"153. (א) הודה הנאשם בעובדה, אם בהודיה שבכתב לפני המשפט ואם במהלך המשפט, רשאי הוא בכל שלב של המשפט לחזור בו מן ההודיה, כולה או מקצתה, אם הרשה זאת בית המשפט מנימוקים מיוחדים שיירשמו."

14. הלכה פסוקה היא, כי בית המשפט יתיר חזרה מהודיה רק בנסיבות חריגות:

עמוד 4

"לבית-המשפט נתון שיקול-הדעת - על-פי הסמכות המסורה לו בסעיף 153 לחוק סדר הדין הפלילי - להתיר לנאשם לחזור בו מהודייתו מנימוקים מיוחדים. היתר כאמור יינתן בנסיבות חריגות, בהתקיים פסול בהודיה עקב פגם ברצונו החופשי ובהבנתו של הנאשם את משמעות הודייתו, או אם ההודיה הושגה שלא כדין באופן המצדיק פסילתה." (ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1) 577, 621 (2002)).

טענות כנגד ייעוץ משפטי שניתן לנאשם יכולות להוות "נימוקים מיוחדים" המצדיקים חזרה מהודיה בנסיבות מסוימות, כגון אם פעל הסניגור תוך הפרת אמונים כלפי לקוחו בעודו מונע משיקולים זרים.

כאן יצויין, כי עיתוי הגשת הבקשה לחזרה מהודיה מהווה שיקול מכריע בבוא בית המשפט לבחון הבקשה כשהנטייה היא שלא לאפשר זאת לאחר מתן גזר הדין.

מן הכלל אל הפרט

15. לאחר ששקלתי טענות הצדדים באתי לכלל מסקנה כי בנסיבות המקרה ולפנים משורת הדין יש להתיר למבקשת לחזור בה מן ההודיה.

16. המבקשת אמנם לא נכחה בדיון ביום 12.7.17 אך היתה מיוצגת על ידי עו"ד פיינבלט והודתה באמצעותו בכתב האישום המתוקן. אני מקבלת את דבריו של עו"ד פיינבלט כי כל פעולותיו בתיק נעשו בהסכמת וידיעת המבקשת וכי המבקשת הסכימה להמלצתו להודות בעובדות כתב האישום על מנת להקל בעונשה. עו"ד פיינבלט אף ציין, כי מסר למבקשת את תיק החקירה וכתב האישום לפני הדיון כך שהמבקשת יכולה היתה ללמוד את התיק כדבעי ולשקול המלצתו היטב בטרם הסכמתה להודות בכתב האישום.

17. את הטענה כי מאחר וכתב האישום תוקן בדיון ביום 12.7.17 (בו המבקשת לא נכחה) ולכן לא ייתכן שכתב האישום המתוקן הוקרא והוסבר לה, איני מקבלת. כאמור, עו"ד פיינבלט הצהיר, כי למיטב זכרונו שוחח עם הנאשמת בטלפון גם על עניין התיקון, טרם הודאתה, ופרוטוקול הדיון בו צוין כי, "**כתב האישום המתוקן הוקרא לנאשמת באמצעות סנגורה והיא נשאלה מה תשובתה לאישום**" מחזק הצהרתו זו.

מעבר לכך, מדובר בתיקון אשר מקל עם המבקשת ולא בתיקון אשר מחמיר עמה, כך שמעשית, הסכמתה להודות בכתב האישום המקורי חלה גם על כתב האישום המתוקן.

18. אטעים, כי תמוה בעיני שהמבקשת לא בדקה מה התרחש בדיון מיום 12.7.17 ולמעשה לא העלתה

כל טענה אז אלא רק לאחר דיון הטיעונים לעונש שהתקיים ביום 23.10.17, כך שהודייתה נותרה על כנה תקופה ממושכת, על אחת כמה וכמה, שבדיון הטיעונים לעונש הביעה המבקשת חרטה והודתה כי התאונה התרחשה באחריותה.

19. על אף כל האמור, מצאתי לנכון להתיר למבקשת לחזור בה מהודייתה ולו בשל החשש כי המבקשת, אשר לא נכחה בדיון, לא הבינה את משמעות ההודיה וזאת לאור מצבה הרגשי והנפשי אליו נקלעה כתוצאה מנסיבות משפחתיות קשות וכתוצאה ממעורבותה בתאונה, כפי שעולה מחוות הדעת הפסיכולוגית שהוגשה. יש לציין כי עו"ד פיינבלט, ברוב הגינותו, ציין כי לאור מצבה הנפשי של המבקשת ייתכן והיה כשל בהבנתה את משמעות ההודיה.

בנוסף, לקחתי בחשבון כי המבקשת הגישה בקשתה לפני מתן גזר הדין.

בנסיבות אלה, ולאור טענות ב"כ המבקשת כי למבקשת טענות הגנה טובות בתיק, אני סבורה כי ראוי שיינתן למבקשת יומה בבית המשפט.

20. לאור כל האמור, אני מתירה למבקשת לחזור בה מהודייתה ומבטלת את הכרעת הדין מיום 12.7.17 לרבות התיקון אשר נערך בכתב האישום.

21. התיק יועבר לסגן הנשיא כב' השופט קרזבום לצורך ניתובו מחדש.

המזכירות תעביר עותק החלטתי לצדדים.

ניתנה היום, י"א כסלו תשע"ח, 29 נובמבר 2017, בהעדר הצדדים.